

J.D. ROBB

DOSTIHNE
TĚ MINULOST

edice
KIO KAN

Copyright © 2021 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu FORGOTTEN IN DEATH
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-922-4

*Málokdo znal ji, málokdo tušil
Lucy že přestala žít;
teď však je v hrobě – pro mě ten rozdíl
větší snad nemůže být!*

William Wordsworth

Vidím povinnost zde rozdělenou.

William Shakespeare
(překlad J. V. Sládek)

1

Pro policistku z oddělení vražd smrt často představovala začátek dne. Pro míšenku nedbale zabalenou do plachty a pohozenou v kontejneru u staveniště vražda naopak představovala jeho konec.

Poručík Eva Dallasová se sklonila pod policejní páskou a vykročila přes sutiny z demoličních prací. Jela právě do centra na policejní ústředí, když přijala hovor z dispečinku, který ji nasměroval k jednomu staveništi v Hudson Yards.

Počasí bylo příjemné, teplé vánky května 2061 ještě nevystřídala červnová horka, jež budou jistě následovat. Kolem postávali stavební dělníci v přilbách a botách s ocelovými špičkami, popíjeli kávu, klábosili a civěli na kontejner, u něhož hlídkovali dva strážníci.

Eva věděla, že civění na smrt civilisté nedokážou odolat.

Odněkud k ní doléhala tvrdá staccatová ozvěna sbíječek připomínající kulomet. Celá oblast jich byla plná.

Kontejner stál na severní straně sedmdesátipatrové věžovité budovy, poblíž tří menších domů. Tahle trojice vznikla těsně po městských válkách ve stylu „narychlo je splácněte a doufejte, že vydrží“ a přímo z ní sálala omšelost stejně jako lhostejné zanedbávání.

Eva zaznamenala rozbitá okna, otlučené zdi pomalované graffiti, oprýskané fasády i staré trámy, zlomené a pokroucené, mohutné stroje, zvláště ladné pohyby vysokých jeřábů a pohoří menších strojů, vyrovnaných a připravených k použití.

Připomínalo to válečnou zónu po uzavření příměří, ale jediná oběť, kterou Eva viděla, ležela zabalená v kontejneru na stavebním odpadu.

Ať měla v plánu cokoliv, různé papírování i práce na rozpočtu, všechno skončilo. Civilisté můžou na mrtvé jen civět, ale ona jim zařídí spravedlnost.

Donesla si k poldům u kontejneru terénní soupravu a poklepala na odznak. „Kdo byl první na místě?“

„My, poručíku. Strážníci Urlyová a Getz.“

„Tak spusťte,“ pobídla je Eva a vytáhla z terénní soupravy Hermetikus.

Urlyová, černoška po čtyřicítce, se nadechla. „Getz a já jsme se dostavili na základě telefonátu v sedm hodin třicet pět minut. Potvrdili jsme, že v kontejneru leží mrtvola a zajistili jsme okolí. Na devět set jedenáctku volal nějaký Manuel Best – prý našel tělo krátce po začátku směny v sedm třicet.“

„Možná ho upozornila ta krvavá stopa.“

Urlyové zacukaly koutky úst – nejbližší nápodoba úsměvu. „Ano, madam. Best se podle svých slov domníval, že sem někdo hodil mrtvé nebo zraněné zvíře.“

„Docela to s ním otřásl, poručíku.“ Getz, statný, zhruba třicetiletý běloch, trhl bradou doleva. „Je to ještě dítě, student na univerzitě, chodí sem na brigádu. Tenhle týden začal.“

„To je drsný způsob, jak získat první pracovní zkušenosti. Až skončím s tělem, chci si s ním promluvit.“

Přistoupila ke kontejneru – vyhnula se při tom kapkám zaschlé krve – a, jelikož byla dost vysoká, nahlédla přes okraj.

Z plastové plachty vyčnívala hlava oběti – bylo ji vidět z profilu. Rozcuchané vlasy barvy prachu slepila krev, která zároveň tvořila šmouhy na plachtě.

Když vrah hodil mrtvou do kontejneru, vypadla z plachty ruka. Vrah spěchal: zabít, vyhodit, utéct.

„Jsou vidět těžká zranění tupým předmětem na pravé straně hlavy, stejně jako krvavá stopa, která začíná přibližně metr a půl od kontejneru na opačné straně plotu. Krev je na stěně kontejneru i na plastové plachtě použité k zakrytí těla. Pachatel sem v ní patrně oběť přinesl.“

Eva natočila do záznamu vnitřek kontejneru včetně polohy těla a syčivě vydechla.

Zaizolovala se a podala terénní soupravu Getzovi.

A přehoupla se přes okraj kontejneru.

Uvnitř byl stavební, ne komunální odpad – měla šťastný den. Ale stavební odpad zase mohl obsahovat hřebíky, střepy, zubatý kov a vůbec všechny možné ostré hrany.

„Mrtvá neměří víc než sto pětapadesát centimetrů,“ odhadla Eva, když zvedla cíp plachty a odhalila víc ze zranění hlavy. „Krev, úlomky kostí, šedá hmota. Podejte mi soupravu. Případá mi, že...“

Vytáhla ze soupravy mikrobrýle, nasadila je a sklonila se k tělu. „Jo, vražednou zbraní bude páčidlo. Vidím, kde se do ní zabodl dvojitý hák a kde se otiskla plochá rukojeť.“

Jemně otočila hlavu mrtvé ke straně. „Dva údery, jeden do pravého spánku, druhý do týla. Jeden patrně stačil.“

„Krucí. Poručíku, já ji znám. Getzi?“

Strážník se zvedl na špičky a nahlédl dovnitř. „Jo, sakra. Bezdomovkyně, madam. Pohybovala se po okolí a žebrała bez licence.“

„Nechávali jsme ji na pokoji,“ dodala Urlyová. „Byla neškodná. Vyráběla kytičky nebo papírová zvířátka a dávala je každému, kdo jí věnoval pár drobných, chápete.“

„Znáte jméno?“

„Ne, madam. Přes zimu a za špatného počasí chodila většinou do útulku v Chelsea, nebo nocovala v jedné z těchhle zchátralých budov. To dělá hodně bezdomovců. Nikoho neobtěžovala, ale měla u sebe notýsek, kam si zapisovala, když viděla, jak někdo porušuje pravidla.“

„O porušování jakých pravidel mluvíme?“ zeptala se Eva a vytáhla identikit.

„Dopravní předpisy, vyhazování odpadků na ulici – na to byla obzvlášť vysazená –, krádeže v obchodech, nedovolená vniknutí, neuklizení hověnek po svém psovi.“ Urlyová pokrčila rameny. „Vždycky zaznamenala popis pachatele, přečin, čas a místo. Pak našla nějakého poldu a přečetla mu to. Chtěla po nás, abychom si to opsali.“

„Většinou jsme to udělali, poděkovali jsme jí a dali jí pár babek,“ navázal Getz. „Přezdívali jsme jí Bé Ó. Bdělá občanka.“

„Její údaje jsou neúplné, je v nich plno mezer, ale vypadá to na Alvu Quirkovou. Míšenka, čtyřicet šest let. Žádná pevná adresa. Žádné současné zaměstnání. Nemá uvedené ani žádné příbuzné. To ještě prověříme.“

„Alva,“ zopakovala Urlyová. „Poručíku, jestli se ukáže, že neměla rodinu, poldové z Desátého okrsku jí zařídí kremaci. Byla něco jako náš maskot.“

„Postarám se o to, aby vás informovali. Čas smrti: jedna hodina dvacet minut. Příčina smrti: poranění hlavy předmětem s tupou a ostrou částí. Jak ještě potvrdí soudní patolog.“

Eva uslyšela klapot a rozeznala v něm zvuk podpatků různých kovbojských kozaček. „Peabodyová,“ řekla, aniž by vzhlédla. „Právě včas. Všichni se zaizolujte a vytáhneme mrtvou ven. Já ji zvednu,“ dodala Eva, než za ní stačil dovnitř vlézt Getz. „Zvednu ji a podám ji vám.“

Nebylo to lehké a už vůbec ne příjemné, ale Evě se podařilo zasunout ruce pod plastovou plachtu a Alvu chytit.

Zvedala sice mrtvou váhu, ale žena nevážila víc než čtyřicet kilo.

Urlyová sáhla přes okraj kontejneru, aby Evě odlehčila, a krátce nato jí Getz s Peabodyovou pomohli držet nohy.

Položili oběť na zem před kontejnerem, s plachtou stále oмотanou kolem spodní poloviny těla.

Eva se sklonila, aby prohledala četné kapsy Alviných vbydlele šedivých pytlovitých kalhot. „Žádný notýsek, nic.“

„Mívala batůžek, ale notes a tužku nosila v kapse.“

„Teď tam nejsou.“ Eva se ohlédla na kontejner a pomyslela si: Sakra.

Otočila se ke kolegyni. Ještě pořád si nezvykla na červené konečky a pruhy v tmavých, nyní volně rozpuštěných vlasech. Vlastně měla dojem, že těch proužků ještě přibylo.

„Peabodyová, strážník Getz vás zavede za svědkem, který ji našel. Zapište jeho výpověď. Na staveništi musí být nějaké

zabezpečení – sežeňte kopie disků z bezpečnostních kamer, případně vyhledejte hlídače. A zajistěte, aby ten, kdo to tady vede, věděl, že je stavba do odvolání uzavřená.“

„Rozumím.“

„Teď rozmotáme zbytek plachty.“

Když spolu s Urlyovou rozbali i spodní polovinu těla, Eva uviděla špaček tužky zachycený v potrhané záložce kalhot.

„Tužka, zachycená v záložce u kalhot,“ řekla do záznamníku a vytáhla sáček na důkazy. „Upustila ji, když schytala ránu do hlavy. Někdo nechtěl být v tom jejím notesu. Čili notes nenajdu v kontejneru. Ani batoh. Musíme se po nich podívat, ale vrah je nejspíš odnesl. Tužku přehlédl, šlo o uspěchanou akci.“

Na chvíli se posadila na paty. Přímo to viděla. „Vražedná zbraň může být v kontejneru, ale pokud ji tam vrah chtěl nechat, bylo by chytřejší, kdyby ji zabalil s tělem. Najdeme místo, kde oběť zabil. Část krve odstranil, ale byla tma – i když svítila bezpečnostní světla, neviděl všechnu. A postupoval zbrkle, nezabalil oběť pořádně, proto se mu z plachty vysunula a začala za sebou nechávat krvavou stopu.“

Možná tu chtěla přespat. Budovy sice uzavřeli a na stavební práce je i oplotili, ale ona to tu zná, takže sem chodí na noc. Je teplo, kdo by chtěl za tak příjemné noci trčet v útulku? Něco slyšela nebo viděla. Něco, co se nedělá. A řekla si: To přece musím zapsat pro svoje policejní přátele.“

„Páni, poručíku, zní to správně.“

„Obchod s nelegálními látkami, znásilnění, loupež – nepůjde o pohazování odpadků nebo psí hovínka. Vrah jí může sebrat notes, ale co by jí bránilo někomu to říct? To se dá vyřešit jediným způsobem. Kde sebral páčidlo? Protože ji určitě zabil páčidlem.“

Za řeči Eva přejela oběti rukama po těle a zkontrolovala, jestli nenajde další zranění, ať už útočná, nebo obranná. „Jenom ty dvě rány do hlavy. Do týla, když se odvrátila, do pravého spánku, když padala – druhá rána byla pro jistotu. Sebrat notýsek a batoh, prohledat kapsy a vzít všechno, co

u sebe má. Pak sehnat plachtu – musel vědět, kde ji najde –, zabalit ji, odnést ke kontejneru a hodit ji dovnitř.“

„Proč ji nenechal tam, kde padla?“

„Někdo by mohl přijít a najít ji. Potřebujete zmizet, zbavit se toho batohu, zničit notes a umýt se. Jste od krve, určitě na vás vystříkly nějaké kapky. Takhle ji nikdo několik hodin nenajde. Nejspíš by to trvalo ještě o pár hodin déle, kdyby vrah neodvedl tak nedbalou práci.“

„Kdysi mi řekla, že se musí starat o New York, protože se New York postaral o ni.“

„A přesně to uděláme teď i my, strážníku. Ano, postaráme se o ni.“

Eva se zvedla a zavolala technikům i do márnice.

„Zůstaňte u těla,“ pokynula Urlyové a sama se vyhoupla zpátky do kontejneru.

Urlyová jí věnovala další náznak úsměvu. „To jsou moc pěkné boty.“

„Byly. Popište ten notes.“

Když Eva z kontejneru zase vyskakovala – s prázdnými rukama –, Peabodyová už na ni čekala.

„Svědék právě nastoupil u firmy Singer Developers,“ spustila. „Pracuje tam jeho strýc a sehnal mu brigádu na léto. Všiml si krve, pomyslel si, že je v kontejneru nějaké zvíře, možná jenom zraněné, a šel se podívat. Uviděl tělo a, jak sám říká, začal jančit.“

„Dotkl se něčeho?“

„Tvrdí, že ne. Byl z toho na prášky. Ale zavolal na policii a pak i strýci.“

Peabodyová přešlápla – dávala si pozor, aby nestoupla různými kozačkami do zaschlé krve.

„Svědék tu byl ráno jako jeden z prvních – chtěl udělat dobrý dojem – a jeho strýc právě přijížděl. Taky se podíval a oba pak počkali na Urlyovou a Getze. Zatímco čekali, strýc – Marvin Shellerling – zavolal předákovi, který se spojil se Singerem. Tím myslím Boltona Kincada Singera, který zhruba před sedmi lety převzal podnik od Jamese Boltona Singera, svého

otce. Singer spolupracuje. Mám záznamy z kamer, ale říkali, že tenhle kout staveniště nezabírají. Podle předáka Paulieho Geraldiho tady vzadu není nic, co by potřebovalo hlídat.“

Peabodyová se podívala na Eviny odřené a špinavé boty. „Kontejner mohli prohledat technici.“

„Jo, a prohledají ho ještě jednou. Potřebovala jsem zjistit, jestli tam vrah odhodil něco z Alviných věcí. Nebo vražednou zbraň. Mají tady hlídače?“

„Momentálně ne. Je tu plot, kamery a zatím probíhají spíš demoliční práce. Až sem začnou navážet nový materiál, posílí ostrahu.“

„Takhle velkou zakázku neřídí jenom jeden šéf.“

„Momentálně probíhají demolice a ty řídí Geraldí.“

„Dobře.“ Eva vytáhla ze soupravy ubrousek a utřela si ruce. „Rozdělíme se a najdeme místo činu. Stopa míří tímhle směrem, ale končí – nebo spíš začíná v místě, kde oběť částečně vypadla z plachty. Hádám, že vrah ji zabil někde za plotem, ale mimo dosah světel.“

Vykročila podél stopy. „Musíme prověřit Singera, předáka a každého, kdo sem má přístup po pracovní době. Tím začneme a...“

Zarazila se, když uslyšela svoje jméno. Volala na ni osmnácti, možná dvacetiletá dívka, která k nim běžela přes staveniště.

Tričko, všimla si Eva, džíny, kozačky a výrazně růžové vlasy částečně zakryté kšiltovkou.

Usoudila, že jde o jednu ze zdejších zaměstnankyň, a napadlo ji, jestli jí někdo neušetřil práci a nenašel místo činu.

„Poručíku,“ vyhrkla dívka udýchaně – po pohledném obličejí, téměř stejně růžovém jako vlasy, se řinul pot.

„To jsem já.“

„Poznala jsem vás, i vás, detektive. Musíte jít se mnou. Hned.“

„Kam a proč?“

Dívka mávla rukou. „Tělo. Je tam tělo.“

Eva trhla palcem za sebe. „Myslíte tohle tělo?“

„Ne, ne, ne. Manny – ehm, Manuel Best, mi řekl, co se stalo a té ženy mi je líto, ale tak jsem se dozvěděla, že tu jste a jdu sem.“

„Tím myslíte, že jste našla jiné tělo?“

„Přesněji – já ne. Mackie ho našel. Nebo aspoň část. Říkal, že mám zavolat poldy, a já na to, že jste tady, a on, ať pro vás doběhnu. Musíte jít se mnou.“

„Strážníci! Zůstaňte u oběti, dokud nedorazí lidi z márnice, a hlídejte místo činu, dokud nepřijedou technici. Kam jdeme?“ obrátila se na dívku.

„Zhruba o blok dál.“

„Je to součást staveniště?“

„Ne, ne, k tomuhle to nepatří. Tady staví Singer Developers. My jsme v Hudson Yards Village, to jsou obytné a kancelářské budovy s pasáží, obchody a s parčíkem.“

Eva se rozhodla, že vůz nechá tady a dojde na místo pěšky – bude to rychlejší.

„Jak se jmenujete?“

„Pardon. Jsem Darlie Allenová.“

„A jak znáte mého svědka?“

„Vašeho... jo, vy myslíte Mannyho. Je nás pár, co po práci chodíme na pivo – nebo na něco jiného chlazeného. Párkrát jsme si spolu vyšli. Právě nastoupil u Singera a tenhle víkend budeme mít rande. Napsal mi o té mrtvé chudince. Hodně ho to rozrušilo. A někdo mu řekl, že vyšetřování vedete vy, takže když jsme našli tělo, běžela jsem pro vás.“

„Jak jste ho našli?“

„Už jsme dokončili demolici hlavní části staré budovy. Bývala tam restaurace. Právě jsme rozbíjeli podlahu, starou betonovou desku. Šéf říkal, že neodpovídá normě – sakra, pořádný kus už se sám rozdrolil –, a tak ji dáme pryč celou. Dívala jsem se, protože se chci naučit pracovat se sbíječkou. Odlomil se velký kus a já jsem viděla, že šéf měl pravdu – tenkrát odvedli opravdu mizernou práci. Pod podlahou byla velká dutina a to není bezpečné. Pod restaurací je i sklep, kde už došlo k závalům. A tam to leželo.“

„Tělo pod betonem? Takže ostatky. Kosti?“

„Jo, ale lidské. Nejsou zvířecí. Moc jsem si je neprohlížela, protože to je docela hrozné. Viděla jsem, že pod betonovou deskou je hlavně špína, shnilé podpěry a polámané traverzy, ale taky něco jako dutý prostor a v něm leželo to tělo – ostatky.“

Dorazily k železnému schodišti, u něhož stál bezpečnostní android. Kývl na Darlii.

„Slečno Allenová, poručíku Dallasová, detektive Peabodyová, můžete jít dál.“

„Je to nad starými kolejemi. Revitalizujeme projekt, s kterým začali ještě před městskými válkami. Nestihli to a pak se stavělo jen tak halabala, aby už něco stálo, chápete.“

„Jo.“

Jejich kroky řinčely na železných schodech.

„Tentokrát to uděláme pořádně. Mackie říká, že stavíme klenot, a stavíme tak, aby vydržel.“

Eva žádný klenot neviděla. Viděla staveništní chaos s jednou částí ohrazenou lany, a o něco dál k severu vznikající kostru něčeho, co podle jejího odhadu časem bude obytný dům.

„Kdo to tu vede?“

„Mackie. Seženu ho.“

„Jo, sežeňte. Ale komu to patří? Kdo tenhle projekt financuje?“

„Ehm. Vy.“

Eva se podívala do Darliiných velkých, zmatených zelených očí. „Sakra,“ vzdychla.

Darlie odběhla k hloučku lidí, kteří stáli u ohraničené oblasti.

„Můžu zavolat Roarkeovi,“ nabídla se Peabodyová. „Bude ho to zajímat.“

„Jo.“ Evina manželka a majitele skoro všeho v celém vesmíru to opravdu bude zajímat. „Nejdřív se podíváme, co tu máme. Sakra,“ zopakovala a pokračovala v chůzi. Od hloučku u ohraničené oblasti se oddělil černoch, který vypadal, že by dokázal ohnout dvě sbíječky najednou, aniž by se zapotil, a vykročil jim naproti.

Eva mu hádala přibližně čtyřicet let; byl absurdně pohledný a měl postavu jako bůh i v pracovních džínách a ochranné vestě. Na hlavě mu seděla přilba.

„Jim Mackie, ale můžete mi říkat jenom Mackie. Řídím to tu. Místo, kde jsme ji našli, jsem dal ohraničit provazy. Hádám, že se nepletu, když říkám *ji*.“

„Ji?“

„Jo, podle mě to je žena, protože jsou vlastně dva. Bohužel. Byla těhotná, když zemřela, protože je u ní něco, co vypadá jako novorozeně nebo plod. Hrůza.“

Sejmul přilbu a utřel si čelo hřbetem ruky. „Dost mě to vzalo. Ehm, ta kostička.“

„Dobře. Odvedte, prosím, svoje lidi někam jinam a já a moje kolegyně se na to podíváme.“

„Jistě. Jestli se k ní budete potřebovat spustit dolů, dám vám bezpečnostní pás. Staré schody se zhroutily ještě předtím, než jsme začali s demolicí. Těm podpěrám nevěřím a přízemí pod námi je právě tak špatné – nerekonstruujeme to bez důvodu. Odvedli tady práci na hovno. Pardon, omlouvám se. Jsem rozčilený.“

„Práce na hovno mě taky rozčiluje.“

Tím si od něj vysloužila úsměv. „Slyšel jsem, že jste v pohodě. Čekal jsem to, protože velký šéf je taky v pohodě. Když děláte pro Roarkea, nemůžete odvádět mizernou práci. Dáváte si záležet, jinak letíte.“

„Ona je stejná,“ poznamenala Peabodyová a předák se znovu usmál.

Pak se odvrátil. „Jděte tam odtud, ustupte. Jestli je tu někdo z budovy číslo jedna, vraťte se do práce.“

Podle toho, jak se všichni rozprchli, Eva usoudila, že si Mackie opravdu dává záležet na kvalitní práci a že ví, jak vést podřízené. Přistoupila k lanu.

O stavebních pracích, betonu, trámech a traverzách toho moc nevěděla, ale i tak jí bylo jasné, že se nedívá na dobře odvedenou práci. Velkou část výplně tvořil spíš prach než kameny. A uprostřed toho všeho, zhruba o dva a půl metru

níž, mezi dvěma napůl zhroutenými stěnami, ležely ostatky jednoho dospělého a jednoho plodu.

Je moc malý, než aby se dal označit za dítě, pomyslela si Eva. Plod ležel schoulený do sebe – stejně jako ta žena –, patrně tak, jak byl v čase smrti v děloze.

„Víte, kdy tu položili beton? Nebo nalili, či jak se tomu říká?“

„Vím. Ne na den přesně, ale v roce 2024. Jestli se dá věřit – taky docela mizerným – záznamům, bylo to na konci léta nebo začátkem podzimu. Pokud existují i nějaké lepší záznamy, Roarke vám nejspíš bude schopný říct i den a hodinu.“

Ano, to bude, ačkoliv na sklonku léta 2024 mu to tady určitě nepatřilo. Tehdy ještě ani nebyl na světě, pomyslela si Eva.

Ale bude vědět, kdo budovu vlastnil. Znáť majitele i developera. A to, co nebude vědět, rychle zjistí.

„Vezmu si ten bezpečnostní pás, Mackie. Peabodyová, zavolejte DeWinterové, ať sem přijede.“

Budou potřebovat soudní antropoložku, ale mezitím se Eva chtěla podívat na ostatky zblízka. Ať patřily komukoliv, teď se o ně postará, stejně jako o Alvu Quirkovou.

„Já zavolám Roarkeovi.“

Mackie někoho poslal pro pás a Eva vytáhla videofon.

Na displeji se objevila Caro, Roarkeova sekretářka. „Dobré ráno, poručíku.“

„Omlouvám se, Caro. Musíte mi ho sehnat.“

Caro, výkonná jako vždy, jen přikývla. „Okamžik.“

Displej zmodral a Eva si pomyslela, že by Caro řekla totéž, a stejným tónem, ať by Roarke seděl sám ve své pracovně a popíjel kávu, nebo předsedal schůzi ohledně koupě Grónska.

Neměla podezření, že by Roarke opravdu kupoval Grónsko, ale kdyby mohl a chystal se k tomu, Caro by jen zdvořile řekla: „Okamžik.“

Ohlédla se na Mackieho, který právě zvedal bezpečnostní postroj. „Ještě vteřinku.“

Na displeji se objevil Roarkeův obličej a Eva o pár kroků poodešla.

Roarke se neusmíval. Věděla, že není podrážděný, jen ustaný. Zářivě modré oči se upřely do jejích. Ujišťuje se, že jsem v pořádku, pomyslela si.

„Promiň,“ spustila. „Doufám, že jsi zrovna nekupoval Grónsko.“

„Zrovna teď ne.“ Z hlasu mu probleskoval irský přízvuk jako ranní mlhy. „Něco se stalo.“

„Cestou do práce jsem vyfasovala případ, i když o ten nejde, ale o jiný– objevil se blok od prvního. Ve tvém, nebo možná spíš pod tvým projektem Hudson Yards Village.“

„V jaké části?“

„Ehm...“ Eva se ohlédla na Mackieho. „V jaké části projektu jsme?“

„Přímo v budoucí Nebeské zahradě.“

„Nebeská zahrada. Ve sklepe pod nějakou restaurací, co jste zrušili. Dělníci rozbíjeli betonovou desku a našli ostatky. Lidské ostatky. Dva lidi. Vypadá to na ženu a plod. Přijede sem DeWinterová, aby si je prohlédla a potvrdila můj odhad.“

„Těhotná žena pohřbená pod betonovou plošinou?“

„Vypadá to tak. S jistotou vím jenom tolik, že tu jsou dvoje lidské ostatky. Vzhledem k tomu, že desku postavili nebo nalili skoro před čtyřiceti lety, aspoň podle tvého předáka, odhaduju, že ostatky jsou tady pár desítek let. K tomu se taky vyjádří DeWinterová.“

„Zatracená práce.“ Roarke si prohrábl hřívu hustých černých vlasů. „Během deseti minut vyrazím za tebou.“

„Dobře. Musím zastavit stavební práce, dokud...“

„Ano, jistě, o to se postaráme. Hned jsem tam.“ Roarke ukončil spojení.

„To bude zábava,“ zahučela Eva a ohlédla se na Peabodyovou; ta na ni kývla a zakroužila prstem ve vzduchu. O to větší, pomyslela si Eva, že se tu zakrátko ukáže i elegantní doktorka DeWinterová.

Vrátila se k Mackiemu, podívala se na pás a dolů do otvoru. „Tak dobře, pomozte mi, ať se ujistím, že nejde o nějaký úchylný žert.“

V obličejí mu zasvítla naděje. „Jako že ty kosti možná nejsou pravé?“

„To zjistím za minutku.“

Byly pravé, ale musela si to ověřit, i když to znamenalo viset na zatraceném laně nad hromadou rozbitého betonu, travers, skob, kamenů a bůhvíčeho ještě.

„Tenhle postroj udrží desetinásobek vaší váhy,“ řekl Mackie, když prostrčila ruce mezi popruhy. „A má dobré polstrování, takže se do vás nebude nic zařezávat.“

Upravil jí popruhy, zkontroloval pojistky a karabiny.

„Už jste to někdy použil?“ zeptala se Eva.

„Jo. Nejsem desetkrát těžší než vy, ale vsadím se, že nejmíň dvakrát ano, a neměl jsem problém.“

„To ráda slyším.“

„DeWinterová je na cestě.“ Peabodyová se taky podívala dolů do jámy. „Chcete, abych se tam spustila s vámi?“

„To nemá smysl. Natočím to do záznamu, potvrdím, že to jsou lidské ostatky, a uvidím, jestli tam ještě něco najdu. Potřebuju terénní soupravu.“

„Zahákne ji tady za ten kroužek,“ podotkl Mackie. „Ať máte volné ruce.“ Podal Evě pracovní rukavice. „A chraňte si je. Slaňujete někdy?“

„Ne, pokud se tomu můžu vyhnout.“ Mackie se zasmál a Eva pokrčila rameny. „Jo, vím, jak na to. Jděte na to druhé staveniště, Peabodyová, a začněte s výslechy. Taky potřebujeme zjistit co nejvíc o oběti.“

„Jste připravená,“ řekl Mackie. „Sestupujte pomalu. Je tam hodně sutin a v místě, kde leží ostatky, mezi stěnami, není lité beton, takže nebude moc stabilní.“

„Jo, to vidím. Peabodyová, DeWinterová si musí vzít výbavu na vyzvednutí ostatků.“

„Víš o tom.“

Jistěže ví, pomyslela si Eva a přiznala si, že jen oddaluje okamžik, kdy se spustí dolů.

„Tak dobře.“ Shýbla se pod lano a znovu se pozorně zadívala do jámy, aby si v duchu zmapovala trasu. Pak se otočila k jámě zády a navlékla si rukavice.

Chytila se provazu, trochu ho povolila, přimkla se k němu a zahájila sestup.

Pozor na překážky, pomyslela si. Ohlížela se za sebe, s nohama kolmo ke stěně, a udržovala pomalé, ale plynulé tempo. Vyhýbala se sutinám, traverzám i rozbitým trámům.

Z hloubky dvou metrů zavolala nahoru: „Přesunu se o půl metru doleva. Potřebuju se přiblížit víc. Je přímo pod trámy mezi stěnami. Jak pevné podle vás ty trámy jsou?“

„Zatím vydržely. Jistíme vás, poručíku. Nikam nespádnete.“

Eva se sice určitě nechtěla propadnout a rozplácnout se na sutinách, ale větší obavy měla o ostatky.

Spustila se na přelomený trám a zkusmo na něm zapérovávala. „Připadá mi dost pevný.“

Klekla si, svlékla si pracovní rukavice a zaizolovala si ruce. A pozorně si prohlédla svou druhou a třetí oběť toho rána.

2

Není to žádný žert, pomyslela si, když vytáhla baterku.

„Lidské ostatky, jedny ženské. To poznám i bez DeWinterové. DeWinterová určí přibližný věk, rasu, výšku a váhu. Druhé ostatky, plod nebo hodně malé dítě. Na délku neměří víc než čtyřicet centimetrů.“

Posvítila si na ženinu lebku. „Lebka dospělé ženy je poškozená, jsou na ní praskliny. A taky má poraněnou levou ruku – patrně od pádu. Vypadá to na levé rameno – jestli se po dopadu už nepohnula, spadla na levý bok. Něco má na... Zlatý prsten, snubní? Na prostředníku levé ruky. Pořád tam je.“

Vylovila z terénní soupravy pinzetu a sejmula prsten ze zahnutého kostnatého prstu. „Žádná rytina. Obyčejný prsten ze žlutého zlata.“

Uložila ho do sáčku na důkazy.

„Vidím roztržštěné druhé a třetí žebro na levé straně.“

Naklonila se blíž. „Průstřel srdce. Poškození kostí bude od kulek. Před pětaticeti nebo čtyřiceti lety bylo mezi lidmi plno střelných zbraní – jestli zemřela opravdu tehdy. Až budeme ostatky zvedat, musíme najít i kulky. Něco vidím.“

Posvítla si o kousek vedle a znovu použila pinzetu. „Náušnice.“ Pečlivě ji ometla štětečkem. „Poválečný styl, kroužek ze žlutého zlata s trojúhelníkem ze stříbra nebo možná bílého zlata uvnitř. Nemůžu hledat druhou, jestli je z páru, protože bych narušila ostatky. Tým, který je bude vyzvedávat, se po ní musí podívat. Taky má zlatý náhrdelník, pořád na krku, takže ho nechám na místě. Jde o zhruba pětadvacet centimetrů dlouhý zlatý řetízek s přívěskem v podobě dvou, jak se jim říká – labutí. Dvě labuť spojené dohromady, aby jejich krky vytvořily tvar srdce.“

Kromě toho má hodinky. Zlaté hodinky.“ Holčiči, pomyslela si Eva. Drahé. „Jedna bota. Dámská, pravděpodobně z kůže, protože se úplně nerozložila. Žádné stopy po videofonu nebo průkazu totožnosti. Technici by měli prohledat i okolí. Mohlo jít o loupež, ale nevzali by si pak lupiči šperky? A odmítla by je vydat, když byla těhotná? To si nemyslím. Zastřelit ji poté, co jste si vzali cennosti, dejme tomu, ale před tím? To nedává smysl.“

Přesunula se a zaměřila se na druhé ostatky.

Jsou tak maličké, pomyslela si a zvedla se v ní vlna soucitu. Sakra, i můj kocour je větší.

„Druhé ostatky pravděpodobně patří plodu – vzhledem k jeho poloze u ženských ostatků. To není náhoda. Neznámého pohlaví. Nevím, jestli bych to poznala, i kdyby nebyl takhle schoulený. Temeno je...“ Vzpomněla si, jak Mavis mluvila o měkkém švu na Bellině hlavičce. O tom, že dětská lebka zůstává pružná ještě několik týdnů po porodu.

„Měkké švy,“ zamumlala. „Žádná viditelná zranění.“

Protože plod zemřel v matčině břiše, než se třeba jen jedinkrát nadechl.

Na jedné straně vedle těla bylo něco na způsob venkovní stěny. Z betonových tvárnic. A na druhé straně cihlová zeď. Zhruba metr před venkovní stěnou.

Zazdili tě, co? Hajzlové.

„Dallasová? Jste v pořádku?“

„Jo.“ Mávla na Peabodyovou a pomalu, opatrně sestoupila z trámu na hromadu sutí.

Cosí se pohnulo a Eva zatajila dech.

Když se kolem ní nic nezbortilo, přiblížila baterku k ostatkům.

„Jsou tady kulky. Dvě. Nemůžu je bezpečně zvednout, aniž bych narušila ostatky nebo tu sama neskončila pohřbená.“

„Měla byste vylézt,“ zavolala Peabodyová. Její hlas jasně zbarvila nervozita. „Už toho máte do záznamu dost.“

„Pravděpodobná příčina smrti neidentifikované ženy: dvě střelné rány do hrudi. Pravděpodobná příčina smrti u druhých ostatků... je vlastně stejná, nemám pravdu? Má zjištění potvrdí doktorka DeWinterová a soudní patolog.“

Eva uložila sáčky s důkazy a navlékla si rukavice.

„Vytáhněte mě.“

Nahoře odhákla terénní soupravu a podala ji Peabodyové. „Potřebujeme, aby se po vyzvednutí ostatků dolů podívali technici. Zavolejte jim a domluvte to.“

Stáhla si rukavice a Mackie jí odepnul postroj.

„Musím vám to tu zavřít, Mackie.“

„Celý projekt? Budova číslo jedna – ta, kterou stavíme, je půl bloku od téhle plánované zeleně.“

„Plánovaná zeleň je místo činu.“ Eva se zamyslela. „Ale... Dokážete tuhle oblast nějak zajistit a dostávat se k té budově jinudy?“

„Jo, to jde, už teď sem chodíme ze dvou jiných míst. A během tří hodin můžu nechat postavit plot a celé to ohradit. Tahle vyvýšená plošina bude park, chápete? Přístupný veřejnosti a vůbec všem, a támhle bude soukromá zahrada pro